

1.

Ken je mij? Wie ken je dan?

Weet je mij beter dan ik?

Ken je mij? Wie ben ik dan?

Weet je mij beter dan ik?

Ogen die door de zon heen kijken,
zoekend de plek waar ik woon,
ben je –
beeldspraak voor iemand
die aardig is en onmetelijk ver,
die niet staat en niet valt en niet voelt
als ik, niet koud en hooghartig.

Hier is de plek waar ik woon:
een stoel op het water, een raam
waarlangs het opklarend weer
of het vallende duister voorbij vaart.
Heb je geroepen? Hier ben ik.

Ik zou één woord willen spreken,
ooit, dat waar en van mij is,
dat draagt wie ik ben, dat het houdt,
en rechtop staat
als een mens die mij aankijkt
en zegt:
ik ben jouw zuiverste zelf,
vrees niet, versta mij, ik ben.

Ben jij de enige voor wiens ogen
niet is verborgen mijn naaktheid?
Kan jij het hebben, als niemand anders,
dat ik geen licht geef, niet warm ben,
dat ik niet mooi ben, niet veel,
dat geen bron ontspringt
in mijn diepte,
dat ik alleen dit gezicht heb,
geen ander.
Ben ik door jou, zonder schaamte,
gezien, genomen,
door niemand minder?
Zou dat niet veel teveel
waar zijn?

Ken je mij? Wie ben ik dan?

Weet jij mij beter dan ik?

Ken je mij? Wie ben ik dan?

Weet je mij beter dan ik?

Uit: Jij die mij ik maakt – Huub Oosterhuis
uitgeverij Ten Have, november 2008